

LENGYELORSZÁGI KIRÁNDULÁS

(2018. MÁRCIUS 15-18.)

A március 15-i ünnepség után már várt ránk a busz a Galéria mellett. Gyorsan felpakoltunk, könnyes búcsú apától, anyától. Telefon megvan, töltő megvan, plüss mackó a kezemben, készen álltunk mindannyian az indulásra. Igazából mind örültünk annak, hogy egy átlagos nap kiszakadhatunk az iskola légköréből, és valami mást csinálhatunk. A buszos utazás teljesen kibírható volt, tökéletes alkalom arra, hogy egymást jobban megismerjük. Keresztülmentünk Szlovákia területén, majd az esti órákban megérkeztünk Krakkóba. Vacsorával fogadtak minket, ami jól esett annyi szendvics után. Utána a szokásos teendők, úgymondhatnám, a „megérkeztünk a szállásra protokoll” vette kezdetét: feltérképezni a helyet, megismerni a számunkra (még) ismeretlen nyelvű büfé-automatát, és elmenni a boltba is, de csak miután életjelet adtunk magunkról a szüleinknek. Aztán 22:00-kor „alvás” kezdődött... Már akinek! Ennyi idő buszozás után a nem alvás egy művészet, de a mi szobánk ebben is jeleskedett. Ilyenkor kezdődött a zenehallgatás és az ismerkedés a szobatársakkal. Tudniillik, ezeken a szobákon belül kettő kisebb szoba és egy fürdőszoba volt található. Tanáraink úgy osztották be, hogy az idősebbekhez fiatalabbak kerüljenek, és minekünk kellett, mint nagyobbaknak, vigyázni a hetedikesekre. Ez egy kölcsönös dolog volt, nem valami stresszes munka. A hetedikes szobatársaimmal nagyon jól éreztük magunkat, ők hozták utánunk a szobakulcsot, amit rendszeresen bent hagytunk a szobában, miután kijöttünk onnan. Ha ők nem lettek volna velünk, körülbelül tízszer biztos kint ragadtunk volna...

Másnap egy svédasztalos reggeli után ismét a buszban találtuk magunkat, útban Krakkó belvárosa felé. Idegenvezetőnk megmutatta nekünk a város nevezetességeit, többek közt a Rynek Główny, vagyis a híres krakkói főteret (Európa legnagyobb középkori eredetű tere), ahol a Posztócsarnok (reneszánsz műemlék, egy vásárcsarnok) és a Mária-templom is áll, melynek gyönyörű, 13 m magas szárnyas oltára a világ legnagyobb gótikus oltára. Természetesen nem mindenhol lehetett fotózni, és ez gondot is okozott egy-két diáknak, akik még nem elég jó

lesifotósok. A főtér önmagában is gyönyörű, áll a „lengyelek Petőfijének”, Mickiewicz romantikus költőnek a szobra. Megnéztük a Collegium Maius (1364-es alapítású egyetem) udvarát és a Wawelt a katedrálissal. Felmásztunk a hosszú csigalépcsőn a toronyba, ahol megnéztük a 11 tonnás Zsigmond-harangot, s azt is megtudtuk, hogy a lengyel nyelvben a harangnak nem nyelve, hanem szíve van. A várdomb mélyén a legenda szerint sárkány lakott, félelemben tartva a várost, melynek alapítója, Krakus herceg fele királyságát és lánya kezét ajánlotta a felszabadítónak. Egy furfangos szegénylegény járt sikerrel cselt állítván, kénnel tömött birkát megetette a sárkánnyal, aki égő gyomrával a Visztulához szaladt, s halálát lelte).

Ezek után továbbindultunk Czestochowába, megtekintettük a Jasna Góra („fénylő hegy”) tetején álló pálos kolostort, amit a mai napig turisták és zarándokok ezrei látogatnak meg. A templom jellegzetessége a Fekete Madonna-kép, híres kegytárgy. A Szűzanya-kápolna falát sűrűn borítja a csodatévő kép hatására meggyógyult emberek fogadalmi ajándékai. Mi is helyeztünk el emlékszalagot iskolánk nevében. Kétórás buszozással fáradtan tértünk vissza a szállásra vacsorára.

Frissen ébredve, reggeli után elindultunk Wadowice irányába. Útközben megismerkedtünk a két vezetőnkkel, akik aznap végig velünk maradtak, ők tolmácsolták a mindenhol a lengyel idegenvezetőket. Vártuk az érkezést, ugyanis Wadowicében megkóstolhattuk a „pápai krémet”, melyből annak idején II. János Pál pápa mindig evett, amikor szülővárosába, Wadowicébe látogatott (egyszer fogadásból tízet is, ami nagy szó, mert ez egy igen tömény, laktató sütemény).

Ha már itt jártunk, megnéztük a pápa szülőházát is, mely múzeumszerűen van berendezve. Ez is hatalmas élmény volt, ugyanis nagyon látványosan oldották meg, interaktív játékokkal, beépített érintőképernyőkkel, tehát modern és tetszetős volt.

Ezután Auschwitzbe mentünk, ez megrázóbb volt, mint gondoltuk volna. A tábor két részből állt: az auschwitzi koncentrációs táborból és a birkenai haláltáborból, ahová több százezer magyar zsidót deportáltak 1944-ben. Auschwitzban a hideg idő ellenére (havazás, -11 fok, csípős, dermesztő szél) is rengeteg turista volt a világ számos pontjából. Kevés képi, inkább tárgyi maradványokat láthattunk hatalmas mennyiségben. Sokkoló látvány volt. Egy osztályteremnyi bőrdő, rajta nevekkal, születési dátumokkal. A felét a nácik már elégették, amit a múzeumban

láthattunk az az, amit nem sikerült megsemmisíteni. Megdöbbenő volt, amikor egy konténernyi levágott haját, cipőt, edényeket láthattunk, hiszen ezek az emberek, akik ide kerültek, nem sejtették, hogy meg fognak halni. Elmesélték azt is, hogy az a folyamat, melynek során ide szállítottak borzasztó körülmények között nagyon sok embert tömött vagonokban, hogyan zajlott. Két részre osztották őket érkezéskor, egyik részüknek fél órája volt hátra, a másiknak pedig hetek, hónapok és embertelen szenvedés. Az egész program alatt síri csend volt, csak az idegenvezetők hangját lehetett hallani. Furcsa érzés volt belegondolni abba, hogy ahol akkor elsétáltunk, hány ember könnyöröghetett az életéért... Auschwitz után a birkenau-i haláltáborba mentünk át, mindössze 1,5 kilométerre voltak egymástól. Ott még hidegebb volt, erősebben fújt a szél, volt, aki takarót is magával hozott. Még hihetlenebb volt elképzelni, hogy azok az emberek, akik idekerültek, egy vékony darócruhában dolgoztak szüntelen, igazi táplálék nélkül ennél sokkal nagyobb hidegben. Miután körbejártuk, visszaszálltunk a buszra, és elindultunk a szállásunkra. A visszavezető úton szinte végig csend volt, hisz a látottak után alig jutottunk szóhoz...

A negyedik napon a délelőtt a miénk volt, több órát kaptunk arra, hogy bejárjuk Krakkó belvárosát. Végigsétáltunk a Visztula partján, majd mindenki oda ment, ahova akart. Ajándékboltok, McDonald's, kávézók voltak az elsődleges célpontok. Végigsétáltunk a Kazimierzen (zsinagógák, zsidó temető és boltok), a zsidó negyeden, amely valaha autonómiával rendelkezett, 1945 előtt itt élt Közép-Európa legnagyobb zsidó közössége. Gyorsan eltelt idő, délután pedig Wieliczkába mentünk, ahol egy hatalmas sóbánya volt. Ma múzeum és gyógyközpont is egyben. Körülbelül 15 percen keresztül gyalogoltunk le a bányába lépcsőkön. A korláton kinézve elállt a lélegzetünk, mivel nem láttuk a kanyargó lépcső alját. Amikor leértünk, el is kezdődött az angol idegenvezetés, melyet Gabi néni tolmácsolt. Az elején még nem vettük észre, amikor csak kis alagútszerűségeken jártunk, hogy mekkora területű ez a hely, de amikor átmentünk egy nagyobb terembe és láttuk, hogy micsoda járgányokkal közlekednek a bányászok, mindenki rájött, hogy ez bizony nagyobb, mint gondoltuk volna. Legmélyebb pontja 327 méter, több mint 3000 kamrából álló 300 kilométeres labirintus. Éttermek, kaszinók, múzeumok, interaktív termek, 3D mozi, boltok, szinte minden volt, ami egy kisebb városban található. Rendes utcanevek mindenütt, az egész bányában a fal sóból volt, amit egyszer legalább mindenki megnyalt. A só a középkorban értékes csereeszköz és tartósítószer volt. A legenda szerint Árpád-házi Szent Kinga, IV. Béla lánya, Szemérmes Boleszláv krakkói fejedelem feleségének köszönhető, hogy itt sót találtak. A tűzveszély miatt (metángáz fejlődött, ami a bányalég berobbanását is

okozhatta) csak sóból faraghattak szobrokat a nagyon vallásos bányászoknak épített kápolnában, melyből a legnagyobb a Szent Kinga-kápolna csodás bibliai témájú domborművekkel, a mai napig tarthatnak itt esküvőket. Szerencsére vissza a felszínre már modern lifttel mentünk pár másodperc alatt. Menetközben még megálltunk egy hatalmas bevásárlóközpontban, itt mindent meg tudtunk venni, amire szükségünk lehetett később a hazaúton. Vacsora után mindenki felment a szobájába, és elkezdett összepakolni. Persze bátrabbak mindig voltak, akik inkább másnap reggel kezdtek hozzá halálos iramban.

Utolsó nap reggeli után 7:45-kor már buszon voltunk, elbúcsúztunk a szállástól, az utolsó megállónk pedig Zakopáné volt. A Tátrát lentől csodáltuk meg, melynek lankáit síelők hasították. Sajnos az időjárás miatt nem tudtunk felmenni siklóval a Gubałówka hegyre, de helyette a helyi piacon kaptunk időt körülnézni és elkölteni utolsó zlotyjainkat. Volt lehetőségünk ajándéktárgyak vásárlására, de akármilyen ételt-italt (sajt, méz, lekvárok) is tudtunk itt venni. Aztán tovább indultunk, Szlovákiában álltunk még meg egy rövid pihenőre, majd a következő megálló már Magyarországon volt. Innen már egyenes út vezetett hazafelé, izgatottan vártuk a megérkezést, bár mindenki maradt volna még egy kicsit Krakkóban. Végül az esti órákban, 7 óra körül érkeztünk Szolnokra, elbúcsúztunk egymástól, és alig vártuk, hogy másnap az iskolában mesélhessünk élményeinkről. Köszönjük a szervezést és kíséretet tanárainknak, Judit, Györgyi és Gabi néniéknek.

Trébics Sándor 9.A



A Visztula és a Wavel

A várdomb mélyén található
a tüzet okádó sárkány szobra



A 11 tonnás Zsigmond-harang



A Fekete Madonna ikon



Wadowicében megtekintettük a pápa szülőházát, de csak miután megkóstoltuk a „pápai krémest”



Az auschwitzi tábor bejárata



A birkenauai táborban pusztaság uralkodott és hatalmas szél



Az ábra jól szemlélteti: az auschwitz haláltáborba a világ legkülönbözőbb területeiről szállítottak embereket, embertelen körülmények között...



Hihetetlen mennyiségű használati tárgy



Wieliczka, a sóbánya, mint egy földalatti város